

Рідній не треба крові
В бою прокурених слів,
Рідній не треба мові
Звитяжних тонів.
Є в нас свої кордони —
Межи імперії,
Значи затихаючі тони
Українських прерій.
Дивись не назад, а далі,
Не навкруги, а вперед,
Забудь про жалі й печалі,
Коли ти справжній поет.
Умій заплющувати очі
І в ночі бачити день.
Живі в нас не мають збочень,
А мертві де ж?
Рідній не треба мові
Печальних слів,
Давній сум ковилів
Забуть ми готові.
Ми не знаємо лих,
Не маємо горя,
Хлюпай, картковий сміх,
В картковім морі.